

LIGHTYEARS BETTER

Trying not to think
Trying not to feel
The shadow of my ego
Put up in neon lights
You know I had my fun

{ 6 }

But now I'm lightyears better
I was travelling at the speed of sound
But now I'm lightyears better
All these years to figure out
How to feel lightyears better

Truck stop get your fix
Drugs stop giving kicks
Thought it could do no harm
I just became the part
I knew my lines by heart

But now I'm lightyears better
I was travelling at the speed of sound
But now I'm lightyears better
So slow to figure out
How to feel lightyears better

If you can still deliver
And find ways to pull through
It's not too late
But you're running out of time
Now go and spin the wheel

[7]

To feel lightyears better
I was travelling at the speed of sound
But now I'm lightyears better
So slow to figure out

But now I'm lightyears better
I was travelling at the speed of sound
It ain't no hanging matter
If you're willing to do the time
But now you're lightyears better

In dit liedje staat een van mijn favoriete zinnen: *Truck stop get your fix*. Om verschillende redenen vind ik dat een lekkere zin. Het zijn fijne woordjes om te zingen. Alleen maar woordjes van één lettergreep. Ik vind ‘fix’ ook een fijn woord. Kan ik verder niet uitleggen. Zo werkt het vaak bij mij. Ik speel de akkoorden van een nieuw liedje en dan laat ik de woorden gewoon maar komen. Die woordjes komen vaak in de definitieve tekst terecht.

De andere reden waarom ik het een fijne zin vind, is omdat ik heel duidelijk, in vijf woorden, mijn oude leven beschrijf. Stond ik weer ’s nachts vlak bij een benzinstation een gehaktstaaf naar binnen te werken. In de auto stappen en dan tot Amsterdam met mijn hand in een zak ongezonde troep.

Er zit een verstoep eerbetoon aan John Prine in deze tekst. ‘Speed of the Sound of Loneliness’ is een liedje van hem. Ik heb daar van gemaakt: *Travelling at the speed of sound*. Een knipoogje naar een van mijn helden.

Dit gaat ook heel erg over de show op De Parade, samen met Nico Dijkshoorn, Wilfried de Jong en Holland Baroque. Toen was ik echt helemaal op en het was echt keihard knokken om steeds een goede show neer te zetten. Ik zing ‘*If you can still deliver and find ways to pull through*’: Jezelf wijsmaken dat het goed gaat en dat je naar manieren gaat zoeken om een goede show neer te zetten.

NICO

Wat is je vroegste herinnering aan muziek?

TIM

Thuis, bij mijn ouders. Vanaf mijn geboorte moet ik muziek hebben gehoord. Wel vaak muziek van zestig jaar geleden. Heel veel livemuziek vooral. Veel gelach, mensen met een instrument in hun handen, het geluid van samen zingen. Vanaf dag één. Ik denk dat dat wel invloed heeft gehad.

NICO

Heb je je ouders daar al voor bedankt?

TIM

Niet expliciet. Zo van, aanbellen en ze een hand geven. Ik was ook geen project of zo. Juist niet. Ze waren gewoon gek van muziek maken en platen draaien. Ik heb geluk gehad. Mijn vader speelt in een band. Het huis zit nog regelmatig vol met vrienden die allemaal een houten instrument hebben meegenomen. Het mooie is: ik zie nu met mijn eigen ogen hoe dat werkt. Ik ben sinds een paar jaar oom Tim en ik kijk naar mijn neefje als ik samen met mijn vader gitaar speel. Zit ik toch een beetje naar mezelf te kijken. Een snaarinstrument is

onweerstaanbaar. De klank van een mandoline of een gitaar. We hoeven maar met onze hand langs de snaren te gaan en mijn neefje komt in beweging. Dan wil hij het zelf doen. Wil hij het instrument vasthouden. Zonder al te te zweverig te doen, maar dat is wat ik nog steeds voel als ik een gitaar oppak en op de klankkast tik, de snaren aanraak. Het is vertrouwd. Waar ik ook ben en wat er ook aan de hand is, muziek is een houvast. Ik gun iedereen een instrument. Het kan je leven veranderen. Het heeft in ieder geval mijn leven veranderd. Honderd procent.

NICO

Welke muziek herinner je je?

TIM

‘Goodnight Irene’ in de versie van Ry Cooder en ‘Roll in My Sweet Baby’s Arms’ van Flatt & Scruggs. Vooral ‘Goodnight Irene’. Dan was het een zaterdagavond of een zondagmiddag en dan stroomde ons huis helemaal vol. Allemaal mensen met een instrument in hun handen.

NICO

Hoe oud was je toen?

TIM

Drie of vier jaar of zo. Prachtig. Gingen ze kijken wie er de tweede stem moest zingen. Dat liedje, 'Goodnight Irene', dat wordt over de hele wereld gezongen. Loop in Austin, Texas, een kroeg binnen en aan het eind van de avond zit je met wildvreemde mensen een liedje te zingen dat je voor het eerst in Hoorn hoorde. Dat blijft iets wonderlijks. Als driejarige een hele kamer vol mensen de zin 'I See You in My Dreams' horen zingen, allemachtig. Dat moet invloed hebben gehad. Kan niet anders. Ik moet plezier hebben gezien, ik heb ze horen lachen. Ik heb hun gezichten gezien als ze gitaar speelden of zongen. Het was niet stijf en ongemakkelijk. Bij de familie Knol zaten we niet zwijgend in een kring om een tafel vol met gebakken vis. We maakten muziek. Dat was mijn kerk, bedenk ik nu. Ik geloof nergens in, maar wel in samen zingen.

NICO

Wat voelde je dan tijdens dat soort avonden?

TIM

Dat weet ik niet precies. Ik was heel jong, maar van mijn ouders heb ik gehoord dat ik ook een instrument in mijn handen wilde. Ik heb zes jaar moeten wachten

tot mijn handen groot genoeg waren en toen kreeg ik een *short scale*-gitaartje. Zat ik een beetje mee te pielen met die volwassenen. Lief en aandoenlijk natuurlijk, maar daar ben ik gelukkig niet in blijven hangen. Dat zie je zoveel, dat kinderen twee akkoorden op een hele dure gitaar spelen en dat ze daarna toch maar weer iets met lego gaan doen, of ze moeten op blokfluitles. Sta je iedere avond een kwartier lang het slijm uit een stuk hout te slaan. Dat is me bespaard gebleven. Ik zou ook geen blokfluit hebben aangeraakt. Ik moest en zou gitaar spelen. Mijn vader is me les gaan geven. Dat werd een drama. Hij wilde me noten leren lezen.

NICO

Waarom ging dat mis?

TIM

Dat vond ik niks. Het had opeens helemaal niets meer te maken met plezier. Ik vond er geen moer aan. Wel heel lief van mijn vader natuurlijk en allemaal goed bedoeld, maar ik hunkerde blijkbaar naar iets wat sterk leek op wat ik om me heen had gehoord. Je vingers op een bepaalde manier op de hals, je hand langs de snaren en dan een g-akkoord. Of een a-mineur. Of zelfs drie akkoorden. Met drie akkoorden, g, c en d,

kun je duizenden liedjes spelen. Dat wilde ik. Niet die stomme nootjes leren lezen. Heel jong was ik en toen al stronteigenwijs. Als ik erover nadenk, over wat ik toen voelde tijdens die mislukte bladmuzieklessen van mijn vader, is dat ik al heel vroeg precies wist wat voor muziek ik wilde maken. Ik wilde akkoorden spelen, al wist ik niet eens wat een akkoord was, en daar wilde ik dan bij zingen. Dat was het. Ik wilde zoiets als Neil Young. Gitaartje en dan een beetje zingen. Dat is eigenlijk wat ik nog steeds doe. Dat blijft de kern. Ik zoek steeds naar een liedje. Blijft het liedje overeind als ik het alleen thuis speel en zing? Dan is het goed.

NICO

Hoe reageerde je vader?

TIM

Ja, die zag ook wel dat het op die manier niet ging werken. Hij heeft me een paar akkoorden geleerd. Ik heb nog een opname, op een cassette. Zing ik fonetisch een liedje van Steve Earle. Dat zal wel 'Guitar Town' zijn geweest. Steve Earle werd bij ons thuis veel gedraaid. Dat moment, de vingers van mijn linkerhand op de goede plek, goed drukken, de hoge e-snaar in je vinger voelen snijden, snel met je rechterhand langs de snaren

– toen nog zonder plectrum – en dan voor het eerst een akkoord tegen je buik horen rammelen, dat is beslissend geweest. Je kunt nu zeggen: daarna ben ik nooit meer opgehouden met muziek maken. Vanaf mijn zesde, vanaf het moment dat ik een akkoord kon spelen heb ik iedere dag op een instrument gespeeld. Nou ja, tijdens vakanties misschien niet, maar dan nog. Sta ik midden in de bergen op mijn wandelschoenen naar een oude Gibson te verlangen. Het is nooit meer weggegaan, alleen maar erger geworden. Erg op een fijne manier.

NICO

Werden er allerlei soorten muziek gespeeld bij jullie thuis?

TIM

Nee, gelukkig niet. Ik heb veel geluk gehad met de muzieksmaak van mijn vader. Als die van symfonische hardrock had gehouden, dan was het veel lastiger geweest. Je gaat op een zondagmiddag niet met zijn allen een rockopera of een liedje van zesentwintig minuten zitten spelen met twaalf synthesizers in de kamer. Het is juist dat simpele wat mij op gang heeft gebracht. Ik moet hebben gedacht: die mensen zijn allemaal blij, ze lachen, ze zingen: ik wil dit ook. Bij country en bluegrass is dat

dan net even wat makkelijker dan bij Genesis of Kiss. Ik houd best van dat soort *larger than life shows*, maar het is niks voor mij. Dat is ook het fijne van een akoestische gitaar. Je pakt hem op je schoot, je speelt een g-akkoord en je zingt 'In the Beginning, You Really Loved Me'. Ik moet dat liedje, 'You Don't Miss Your Water', al heel jong hebben gehoord. Ik denk de uitvoering van The Byrds, op *Sweetheart of the Rodeo*. Later kwam ik er pas achter dat het van William Bell was. Ik speel het nog steeds. Ook steeds vaker. Heel kaal, heel zacht. Het is een soulballad.

NICO

Zong je het anders toen je jong was?

TIM

Ik denk het wel. Als je zeven of acht jaar oud bent, is dat een best een heavy liedje. Al die teksten waren best wel pittig. Neil Young, Randy Newman, Bob Dylan, Townes Van Zandt, allemaal hele diepe shit, maar ik ging vooral aan op die combinatie: een man met een gitaar zingt en de mensen luisteren. Dat is wat ik nog steeds iedere avond sta te doen.

